

end lægger den saa simpelt og let som muligt, vil der altid blive Overgangstider, hvor det vil blive vanskeligt for vedkommende at bøje sig ind under Løven. Der vil naturligvis være Kredse af smaa handlende, Haandværkere o. l., som drive en Forretning uden fremmed Hjælp, altsaa de sædvanlige smaa handlende og handlende med Landbrugsprodukter o. l., som bør undtages. Men selv om man gør det, kan det ikke undgaas, at der ved Grænsetilfældene kan opstaa Vanskeligheder for vedkommende næringsdrivende ved at føre et Bogholderi.

Det næste Spørgsmaal, som fremstiller sig, efter at man er kommen paa det rene med, hvem der skal ind under Løven, er dette, hvilke Bøger der skal forlanges ført. Man var i Fjor enig om Kassebog og Statusbog; men vi have ment — hvad der ogsaa var stærkt paa Tale i Fjor —, at man ogsaa bør have en Hovedbog. Hovedbogen er jo en Bog, som først og fremmest viser vedkommendes Kreditorer og Debitorer, og derfor have vi ment det nødvendigt at tage denne Bog med, hvorimod vi for Statusbogens Vedkommende mene, at det vilde være fuldkommen tilstrækkeligt, hvis Folk ønske det, at de opføre deres Status i Hovedbogen, som bliver autoriseret. — Jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa, at medens man i Almindelighed stiller den Fordring, at Status skal være gjort op inden 6 Maaneder ind i det nye Aar, er man gaaet til at foreslaa, at Rederier, som drive Fragtfart med Sejlskibe, faa en Respit paa 9 Maaneder efter Forretningsaarets Udløb, idet det meget ofte hænder, at Sejlskibe ere længere Tid undervejs, saaledes at det er rimeligt, at der gives Rederierne en Lempelse her.

Endelig er der en Bestemmelse om, at det af Bogføringen skal fremgaa, hvilke Vekselforpligtelser der er indgaaet, og hvilke Kautionsforpligtelser og andre dermed beslægtede Forpligtelser der er paataget. Jeg maa ærlig talt sige, at jeg er lidt bange for, at denne Bestemmelse hos mange vil volde Betænkeligheder, og dog betragter jeg det som ganske overordentlig vigtigt, at dette bliver taget med. Der er ingen Tvivl om, at en Mængde Mennesker indlader sig paa Vekselforpligtelser og endnu mere paa Kautionsforpligtelser uden nogen Sinde at notere det allerringeste om dem. Man ser Gang paa Gang, at Folk komme i Forlegenhed, fordi de have indladt sig paa Kautions- og Vekselforpligtelser, hvis Omfang de til

sidst slet ikke selv ane. Jeg betragter det derfor som meget ønskeligt, at denne Bestemmelse bibeholdes, selv om det i visse Tilfælde vil volde Folk Vanskelighed at overholde den.

Endelig er der en Bestemmelse om, at naar der føres Bøger ud over Kassebogen, Hovedbogen og Statusbogen, bør fornøden Angivelse om disse Bøger og det nærmere Formaal med deres Førelse findes angivet i Statusbogen. Jeg for mit personlige Vedkommende har været noget i Tvivl med Hensyn til denne Bestemmelse, idet jeg frygter for, at det vil blive vanskeligt i Længden at opfylde den, selv om den maaske i første Omgang vil blive overholdt. Jeg har derfor nu modereret Bestemmelsen lidt ved at bruge Udtrykket „bør“, idet jeg ikke mente, det burde være en Bestemmelse, hvis Ikke-Overholdelse skulde medføre Strafansvar. — Jeg skal med disse Ord anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillie.

Det næste Forslag, jeg skal have den Ære at forelægge for det høje Ting, er Forslaget om *fremmedes Handelsberettigelse*. Ogsaa dette er en gammel Bekendt, idet det høje Ting i Fjor havde et lignende Forslag til Behandling, og der blev nedsat et Udvalg, hvis Betænkning blev afgiven den 14. April 1910. Lovforslaget sigter mod to Maal. For det første at skabe mere tidssvarende Forhold for de handelsrejsende og modarbejde de desto værre saa talrige Klager, der lyde fra Ulandet over den Maade, hvorpaa dette Forhold nu er ordnet her i Landet. For det andet har det til Hensigt at bevare for Statskassen nogenlunde den samme Indtægt, som hidtil gennemgaaende er indkommen. Den første Hensigt er altsaa at modernisere, om jeg saa maa sige, Forholdet for de handelsrejsende paa dette Omraade. Det opnaas ved, at den handelsrejsende paa det første Toldsted, hvor han vil begynde at handle, kan enten selv eller gennem en befuldmægtiget i Forvejen faa sine Papirer ordnede. Den handelsrejsende vil med andre Ord i Forvejen kunne have sine Papirer liggende i Orden paa det Sted, hvor han vil begynde sin Virksomhed, saaledes at han ikke, som det nu tit sker, bliver nødt til at opholde sig der en Dag blot for at faa sine Papirer i Orden. Vedkommendes Adgangsbevis skal derefter paa dette første Sted forevises for Politiet, og han har den Pligt, naar som helst Politiet senere forespørger, om han har Adgangsbevis, at forevise dette, men i øvrigt har han ikke noget med Politiet